



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: CAREANDROS s.r.o.**, IČ 22769071, se sídlem Olomouc, Sokolská 576/21, *zastoupeného Mgr. Michalem Novákem, advokátem, se sídlem Olomouc, Fibichova 1141/2*, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2016, čj. 33197/16/5100-41453-711335,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 4. 10. 2016, týž den doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) do datové schránky, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2016, čj. 33197/16/5100-41453-711335, (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo dle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*daňový řád*“), zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*správce daně*“), ze dne 2. 2. 2016, čj. 180376/16/2302-00540-402168 (dále též jen

„*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci stanovena výše náhrady nákladů opakované dražby a škody, která vznikla neuhrazením nejvyššího dražebního podání ve smyslu § 227 daňového řádu.

Jádrem sporu bylo, zda byl správce daně oprávněn stanovit žalobci výši náhrady nákladů opakované dražby a škody, která vznikla neuhrazením nejvyššího dražebního podání ve smyslu § 227 daňového řádu, když předmět dražby (motorová nafta) nebyl po dražbě zmařený žalobcem následně znovu dražen, ale byl prodán přímým prodejem.

Problematika dražby movitých věcí byla upravena daňovým řádem.

[III] Žaloba

Žalobce v části II. bod 1 žaloby připomněl předmět věci, když byl toho názoru (část II. bod 2 žaloby), že na situaci dopadá právní úprava obsažená jednak v daňovém řádu a jednak v zákoně č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též jen „o. s. ř.“), a to ve smyslu § 177 daňového řádu a § 336m o. s. ř.

Žalobce konstatoval, že nebyl dodržen zákonný postup, a proto nemohl ani vzniknout nárok na úhradu nároků uvedených v rozhodnutí, a to z těchto důvodů:

a) Žalobci nebyla poskytnuta dodatečná lhůta k úhradě nejvyššího podání – jejím poskytnutím je podmíněna možnost nařízení dalšího dražebního jednání. Tento postup není speciálně upraven v daňovém řádu, proto se postupuje podle ustanovení o. s. ř.

b) Žalobci nebyla doručena dražební vyhláška o opakované dražbě, což je podmínka vzniku nároků dle § 227 daňového řádu.

c) Nároky dle § 227 daňového řádu jsou dovozeny ze vztahu mezi zmařenou dražbou a opakovanou dražbou. V žalobcově případě se opakovaná dražba nekonala, ale movitá věc – motorová nafta byla nabídnuta k prodeji mimo dražbu postupem dle § 214 odst. 1 daňového řádu. Ani z prvoinstančního, ani z napadeného rozhodnutí však není zřejmé, jakou úvahou dospěl správce daně k závěru, že motorová nafta je věcí, která se rychle kazí. Správce daně sice v odůvodnění svého rozhodnutí vágně odkázal na znalecké posudky z let 2014 a 2015 a bez dalšího konstatoval, že se kvalita motorové nafty zhoršuje, ale neuvedl, že se jedná o věc, která se rychle kazí. Za této situace je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, a to i s přihlédnutím k § 102 daňového řádu.

Žalobce byl toho názoru, že je podstatný rozdíl mezi věcí, které se rychle kazí, a věcí, u níž se zhoršuje její kvalita. V daném případě se bezpochyby (spíše) jedná o snížení kvality, než o zkažení věci. I z laického pohledu nepatří motorová nafta mezi věci, které se rychle kazí, když (nejen) náš stát má tuto uloženou ve svých hmotných rezervách po dobu mnoha let. Nelze přehlédnout ani tu skutečnost, že správce daně měl již při soupisu věci u dlužníka rozhodnout o tom, zda se jedná o věc, které se rychle kazí, a následně využít postupu dle § 214 daňového řádu. Jelikož tak správce daně nepostupoval a v důsledku ocenění movité věci postupoval podle § 121 odst. 5 daňového řádu a tím i podle ustanovení upravujících postup stanovený pro ocenění a prodej v dražbě při daňové exekuci prodejem

nemovitých věcí, měl, v případě, že došlo (či docházelo) ke změně kvality předmětné věci, postupovat dle § 225 odst. 4 daňového řádu a měl stanovit novou výslednou cenu. Správce daně tak neučinil, nepostupoval podle příslušných ustanovení daňového řádu (zejména §§ 102, 225 odst. 4), a proto svým postupem zatížil celé řízení vadou, která má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Svým postupem také porušil § 5 odst. 1 daňového řádu, a to zásadu zákonnosti.

d) Nikde v právní úpravě není uvedeno oprávnění požadovat úhradu rozdílu mezi nejvyšším podáním ve zmařené dražbě a ceně dosažené přímým prodejem. Podle čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Dále nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. A konečně, dle čl. 4 odst. 1 LZPS mohou být povinnosti ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Shora uvedená zásada zákonnosti při uplatňování státní moci je rovněž výslovně vyjádřena v § 5 odst. 1 daňového řádu, dle kterého správce daně postupuje v souladu se zákony a jinými právními předpisy a vychází z ní rovněž tzv. zásada vázanosti účelem vyjádřená v § 5 odst. 2 daňového řádu, podle které správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.

Žalobce měl za to, že správce daně překročil rámce zákona a uložil povinnost, která nemá v zákonné úpravě oporu, čímž porušil i zásady zakotvené v LZPS.

Další námitky byly uplatněny v části II. bodu 3 žaloby, kde žalobce konstatoval, že vycházel-li správce daně ze znaleckého posudku, resp. kontrolního zpracování vzorku odebraného dne 21. 1. 2015, přičemž dražba se konala až 9. 6. 2015, pak skutečná kvalita dražené nafty v okamžiku konání dražby již neodpovídala kvalitě ke dni znaleckého zkoumání. O této skutečnosti se správce daně v dražební vyhlášce ze dne 24. 4. 2015, čj. 1001869/15/2302-00540-402168 nezmínil. Navíc, tím, že sám správce zařadil následně draženou naftu pod věci, které se rychle kazí, připustil, že o její kvalitě ke dni konání dražby uváděl neaktuální údaje a celý proces sám zpochybnil.

Dále (část II. bodu 4 žaloby), žalobce až v návaznosti na své šetření zjistil, že nafta byla již dříve několikrát opakovaně dražena (což vyplývá i z obsahu napadeného rozhodnutí) a že předchozí vydražitelé nedoplatili nevyšší podání právě s ohledem na nesprávné údaje ohledně její kvality deklarované v dražební vyhlášce. Na tuto skutečnost nebyli účastníci dražebního jednání konaného dne 9. 6. 2015 nikterak upozorněni. Žalobce zjistil, že nafta byla skladována v nevyhovujících podmínkách několik let, a nebylo tak dodrženo ustanovení normy ČSN 65 6500, která určuje skladovatelnost nafty 24 měsíců při teplotě 15-20°C. Žalobce v té souvislosti citoval dražební vyhlášku a text odborného článku, k němuž doplnil, že odstranění síry z motorové nafty velmi složitý a nákladný proces, který není obyčejnou filtrací, jak je uváděno v dražební vyhlášce. Používání nafty nevyhovující ČSN pro obsah síry může vést k poškození motorů a škodě v řádu milionů korun. O uvedených skutečnostech není v dražební vyhlášce a ani ve znaleckém posudku ani zmínka. Správce daně tak dražil věc zjevně neodborně oceněnou, a to za vyvolávací cenu, která neodpovídala všem souvisejícím okolnostem. Žalobce šel dražit s důvěrou v poskytnuté informace, když předpokládal, že budou ze strany správce daně kompletní a

objektivní. Opak byl pravdou. I z těchto důvodů tedy nebylo žalobcem doplaceno nejvyšší podání.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se k věci vyjádřil v podání ze dne 28. 11. 2016, čj. 53251/16/5100-41453-711335. Navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout, když argumentačně odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Obě strany sporu setrvaly při jednání soudu (dne 17. 1. 2018) na svých stanoviscích.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**, když o žalobních námitkách uvážil následovně.

Ze správního spisu se podává, že dne 24. 4. 2014 se v budově Finančního úřadu pro Plzeňský kraj, územního pracoviště v Plzni, uskutečnila dražba movitých věcí, jejímž předmětem byla motorová nafta v celkovém množství 31.643 litrů. Příklep k vydražené movité věci byl udělen společnosti SUOPELOS s. r. o. se sídlem v Ostravě (rozhodnutí o udělení příklepu v dražbě movité věci ze dne 25. 4. 2014, čj. 988554/14/2302-25200-402168). Vydražitel ve stanovené lhůtě nezaplatil nejvyšší podání (= 861.787,- Kč) ani nepožádal o prodloužení lhůty k zaplacení, a tak byl podáním ze dne 6. 8. 2014, čj. 1492313/14/2302-25200-402168, vyrozuměn o zrušení rozhodnutí příklepu.

Dne 18. 9. 2014 se v budově správce daně uskutečnila opakovaná dražba movitých věcí, jejímž předmětem byla motorová nafta v celkovém množství 31.643 litrů. Příklep k vydražené movité věci byl udělen společnosti Stavíme Ostrava s. r. o. se sídlem v Ostravě (rozhodnutí o udělení příklepu v dražbě movité věci ze dne 19. 9. 2014, čj. 1609337/14/2302-25200-402168). Vydražitel ve stanovené lhůtě nezaplatil nejvyšší podání (= 880.000,- Kč) ani nepožádal o prodloužení lhůty k zaplacení, a tak byl podáním ze dne 1. 12. 2014, čj. 1817147/14/2302-25200-402168, vyrozuměn o zrušení rozhodnutí příklepu.

Dne 9. 6. 2015 se v budově správce daně uskutečnila opakovaná dražba movitých věcí, jejímž předmětem byla motorová nafta v celkovém množství 31.643 litrů. Příklep k vydražené movité věci byl udělen společnosti POLYCHROMATIC FINANCIAL s. r. o. se sídlem v Ostravě (rozhodnutí o udělení příklepu v dražbě movité věci ze dne 11. 6.

2015, čj. 1276992/15/2302-00540-402168). Vydražitel ve stanovené (ani v prodloužené) lhůtě nezaplatil nejvyšší podání (= 680.000,- Kč), a tak byl podáním ze dne 26. 8. 2015, čj. 1528157/15/2302-00540-402168, vyrozuměn o zrušení rozhodnutí příklepu.

Dne 20. 10. 2015 se v budově správce daně uskutečnila opakovaná dražba movitých věcí, jejímž předmětem byla motorová nafta v celkovém množství 31.643 litrů. Příklep k vydražené movité věci byl udělen společnosti žalobce (rozhodnutí o udělení příklepu v dražbě movité věci ze dne 20. 10. 2015, čj. 1667790/15/2302-00540-402168). Vydražitel ve stanovené lhůtě nezaplatil nejvyšší podání (= 520.000,- Kč) ani nepožádal o prodloužení lhůty k zaplacení, a tak byl podáním ze dne 13. 1. 2016, čj. 32443/16/2302-00540-402168, vyrozuměn o zrušení rozhodnutí příklepu.

Následně byla motorová nafta prodána v rámci přímého prodeje za cenu 315.500,- Kč (protokol ze dne 22. 1. 2016, čj. 67794/16/2302-00540-402896).

Soud předesílá, že vzhledem k tomu, že cena dražené movité věci přesáhla 500.000,- Kč, správce daně aplikoval ve smyslu § 211 odst. 5 daňového řádu přiměřeně postup stanovený pro ocenění a prodej v dražbě při daňové exekuci prodejem nemovitých věcí a postup pro rozvrhové řízení.

Žalobce předně namítal, že mu nebyla poskytnuta dodatečná lhůta k úhradě nejvyššího podání, jejímž poskytnutím je podmíněna možnost nařízení dalšího dražebního jednání. Odkazoval se na znění § 177 odst. 1 daňového řádu, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se při daňové exekuci podle občanského soudního řádu. Prizmatem řečeného pak dovozoval porušení povinností ve smyslu § 336m odst. 2 věty první o. s. ř. („Nezaplatil-li vydražitel nejvyšší podání ani v dodatečné lhůtě, kterou mu soud usnesením určil a která nesmí být delší než jeden měsíc, usnesení o příklepu se marným uplynutím dodatečné lhůty zrušuje a soud nařídí další dražební jednání.“).

Tato námitka nebyla důvodná.

Jak přílehavě uvedl žalovaný, ustanovení § 177 odst. 1 daňového řádu se aplikuje v případě, že daňový řád neobsahuje úpravu vlastní. A v souzené věci je onou vlastní úpravou § 226 odst. 1 daňového řádu, podle kterého *správce daně může prodloužit lhůtu k úhradě nejvyššího dražebního podání na základě žádosti vydražitele podané před uplynutím stanovené lhůty k úhradě tohoto dražebního podání, a to nejvýše o 30 dnů; takto prodlouženou lhůtu nelze dále prodloužit ani navrátit v předešlý stav*. Zákonná díkce je jasná – správce daně k podání žádosti o prodloužení lhůty nemusí nikoho vyzývat, taková aktivita je zcela na straně vydražitele. **Žalobce však žádnou žádost nepodal**, a tak byl namíste postup dle § 226 odst. 2 daňového řádu („*Marným uplynutím lhůty k úhradě nejvyššího dražebního podání stanovené v dražební vyhlášce, nebo lhůty prodloužené podle odstavce 1 se rozhodnutí o udělení příklepu zrušuje a správce daně o této skutečnosti vyrozumí vydražitele.*“). Lhůta pro zaplacení nejvyššího dražebního podání byla v žalobcově případě stanovena dražební vyhláškou ze dne 28. 8. 2015, čj. 1538508/15/2302-00540-402168, a to v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o udělení příklepu. Rozhodnutí o udělení příklepu v dražbě movité věci ze dne 20. 10. 2015, čj. 1667790/15/2302-00540-402168, nabylo právní moci dne 7. 12. 2015 a třicetidenní lhůta marně uplynula dne 6. 1. 2016. Rozhodnutí o příklepu

se tak zrušilo, o čemž byl žalobce informován vyrozuměním (viz výše), které mu bylo doručeno dne 13. 1. 2016.

Žalobce dále namítal, že mu nebyla doručena dražební vyhláška o opakované dražbě, což je podmínka vzniku nároků dle § 227 daňového řádu.

Ani s touto námitkou se soud neztotožnil.

Podle § 227 odst. 1 platí: „*Dražební vyhláška o opakované dražbě se doručí rovněž vydražiteli, který neuhradil nejvyšší dražební podání včas. Ten je povinen nahradit správci daně náklady opakované dražby a škodu, která vznikla tím, že neuhradil nejvyšší dražební podání, a bylo-li při této dražbě dosaženo nižšího nejvyššího dražebního podání, i rozdíl na nejvyšším dražebním podání; na náhradu se započte jím složená dražební jistota.*“

Soud se, na rozdíl od žalobce, nedomnívá, že by zákonodárce zamýšlel podmínit doručením dražební vyhlášky o opakované dražbě vydražiteli, který neuhradil nejvyšší dražební podání včas, právo správce daně následně se domáhat po takovém vydražiteli nákladů opakované dražby a škody, která vznikla tím, že neuhradil nejvyšší dražební podání, příp., bylo-li při této dražbě dosaženo nižšího nejvyššího dražebního podání, i rozdílu na nejvyšším dražebním podání. Nic takového z § 227 odst. 1 nevyplývá. Dle názoru soudu se jedná o dva samostatné procesy (tj. doručení vyhlášky podle § 227 odst. 1 věty první a právo domáhat se náhrady škody podle § 227 odst. 1 věty druhé), přičemž nesplnění povinnosti doručit vydražiteli dražební vyhlášku o opakované dražbě neznamena nemožnost vymáhat způsobenou škodu.

Žalobce rovněž namítal nepřezkoumatelnost úvahy správních orgánů stran určení, že se motorová nafta stala zbožím rychle se kazícím a že správce daně měl již při soupisu věcí u dlužníka rozhodnout o tom, zda se jedná o věci, které se rychle kazí, a následně využít postupu dle § 214 daňového řádu.

Podle § 206 odst. 2 daňového řádu, *věci, které se rychle kazí, budou sepsány, jen není-li dostatek jiných věcí a lze-li zajistit jejich rychlý prodej.*

Podle § 214 daňového řádu platí, že *věci, které se rychle kazí, správce daně prodá mimo dražbu, a to i před právní mocí exekučního příkazu libovolnému zájemci, nejméně za polovinu zjištěné ceny.*

Soud si nemyslí, že by daňový řád znemožňoval „překvalifikování“ režimu věci v průběhu daňové exekuce. Jistě, u věcí jako jsou např. některé potraviny je z jejich podstaty zřejmé, že k poklesu jejich kvalitativních parametrů může dojít velmi rychle, a tak je žádoucí, aby byly jako takové označeny daňovým exekutorem hned na počátku daňové exekuce. Na druhou stranu, existují věci, a paliva toho mohou být příkladem, u nichž dochází ke ztrátě kvality a jakostních ukazatelů (tedy ke „kažení“ v obecném smyslu toho slova, neboť pokles jakosti se dá chápat jako kažení se) postupně, přičemž od určitého bodu může být takový pokles velmi razantní. Nelze pak po správci daně spravedlivě požadovat, aby nečinně přihlížel takové situaci a čekal na chvíli, kdy bude věc neprodejná. Ono překvalifikování režimu věci je pak vhodným nástrojem, jemuž daňový řád nebrání.

Dále, součástí správního spisu je listina označená jako „Vyrozumění o změně režimu sepsaných movitých věcí“ ze dne 21. 1. 2016, čj. 67650/16/2302-00540-402168. V ní správce daně konstatoval mj. toto: „(...)Sepsaná movitá věc byla v souladu s ust. § 211 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v platném znění (dále jen „daňový řád“) oceněna znalcem na částku 808 000 Kč bez DPH (včetně spotřební daně ve výši 10,95 Kč/l), o čemž byl daňový subjekt zpraven rozhodnutím o výsledné ceně movitých věcí č. j. 357795/14/2302-25200-402168 ze dne 13. 2. 2014. Po dvou neúspěšných prodeích movité věci v dražbě (24. 4. 2014 a 18. 9. 2014) nechal správce daně vypracovat nový znalecký posudek, jelikož bylo zřejmé, že kvalita motorové nafty se během uplynulého času musela změnit a tato skutečnost mohla mít vliv na stanovení výsledné ceny. Na základě nového znaleckého posudku bylo dne 27. 3. 2015 vydáno rozhodnutí o výsledné ceně movitých věcí č. j. 642238/15/2302-00540-402168, která včetně spotřební daně činila 631 000 Kč. Z laboratorních zkoušek, jejichž výsledky jsou součástí vypracovaných znaleckých posudků, plyne, že kvalita motorové nafty se postupem času zhoršuje a je nepochybné, že dalším skladováním se tento zhoršující se stav bude jen prohlubovat. Již z prvního znaleckého posudku vyplynulo, že především obsah síry v motorové naftě nevyhovuje ČSN EN 590 + A1 a je na hranici přijatelnosti, další znalecký posudek potvrdil zhoršující se kvalitu nafty, což se projevilo při stanovení výsledné ceny movité věci, která klesla o téměř 180 000 Kč. Jelikož ani v dalších dvou opakovaných dražbách (9. 6. 2015 a 20. 10. 2015), které následovaly po vypracování druhého znaleckého posudku, nedošlo k úspěšnému prodeji movité věci, brozí zde důvodné nebezpečí, že dalším skladováním a neúspěšnými pokusy o prodej v dražbě bude movitá věc znehodnocena takovým způsobem, že ji již nebude možné prodat. Správce daně s ohledem na běh času a charakter sepsané movité věci byl nucen učinit opatření, aby nedošlo k jejímu znehodnocení, resp. k tomu, aby věc mohla být zpeněžena v co nejkratší době a za odpovídající cenu. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem správce daně sděluje, že sepsaná movitá věc bude nabídnuta k prodeji mimo dražbu postupem dle ust. § 214 daňového řádu za polovinu ceny stanovené znalcem, tedy za 315 500 Kč. (...)“.

Žalovaný pak na str. 4 – 5 napadeného rozhodnutí mj. uvedl: „(...) Odvolací orgán uvádí, že jelikož správce daně nedisponoval náležitě odbornými znalostmi v oblasti zjištění a ocenění kvality pohonných hmot, nechal zpracovat znalecký posudek znalcem v oboru paliva, specializace na kapalná paliva. Znalec ve svých odborných závěrech výslovně uvedl, že obsah síry sice nevyhověl požadavkům normy ČSN EN 590 + A1, ale je stále v mezích přijatelnosti. Ze zkušebního protokolu plyne, že dle normy ČSN EN 590 + A1 je maximální mezní hodnota síry 10,0 mg/kg, přičemž ve vzorku byly naměřeny hodnoty 10,5mg/kg. (...) Odvolací orgán konstatuje, že správce daně v návaznosti na značně nestandardní průběh dražeb (kdy takovéto opakované neuhrazení nejvyššího dražebního podání je dle poznatku získaných při správě daní mnohem pravděpodobněji důsledkem jednání vydražitelů v určité shodě než pouhou náhodou) došlo k prodlevě od zabavení zboží. Postupné snižování kvality v důsledku doby uskladnění (nikoliv nesprávného uskladnění) předmětné motorové nafty bylo osvědčeno i příslušným znaleckým posudkem. Situace tedy dospěla do bodu, kdy po neuhrazení nejvyššího podání odvolatelem již hrozilo reálné riziko, že další úkony, obzvlášť pokud by měly být stejné neúspěšné, jako například v případě vydražení věci odvolatelem, povedou k úplnému znehodnocení věci. Bylo tak nutné přehodnotit režim sepsaných věcí s ohledem na jejich charakter a měnící se vlastnosti. Uvedený postup je dle odvolacího orgánu logický a odvolací orgán pro něj neshledává ani žádnou právní překážku. (...)“.

Soud, odlišně od žalobce, nevnímá úvahu vyjevenou správcem daně jako nepřezkoumatelnou. Z napadeného rozhodnutí, v kontextu s vyrozuměním o změně režimu sepsaných movitých věcí, je zřejmé, že správce daně nedisponoval potřebnými znalostmi a nechal si stran kvality nafty vypracovat znalecký posudek. Z něho vyplynulo, že postupem doby se začala kvality dražené nafty výrazně snižovat. Ostatně, jak jinak vnímat téměř čtvrtinový pokles její ceny určené znaleckými posudky vyhotovenými během zhruba jednoho roku a jednoho měsíce z 808.000,- Kč včetně DPH (cena určená znaleckým posudkem Ing. Oldřicha Vindušky č. 13/1/2014 ze dne 9. 2. 2014) na 631.000,- Kč včetně DPH (znalecký posudek Ing. Oldřicha Vindušky č. 23/2/2015 ze dne 4. 3. 2015). A jak je uvedeno výše, u některých věcí dochází ke ztrátě kvality sice postupně, ale od určitého bodu může být takový pokles razantní.

Tyto námitky proto nebyly důvodné.

Další žalobní bod cílil na nerespektování § 225 odst. 4 daňového řádu ze strany správce daně.

Dle § 225 odst. 4 daňového řádu, došlo-li v době od předchozího stanovení výsledné ceny nemovité věci, jejího příslušenství a jednotlivých práv a závad s ní spojených do doby, kdy má být nařízena opakovaná dražba, ke změně skutečností, které mohou mít vliv na její výši, může správce daně stanovit novou výslednou cenu; odstavec 2 se nepoužije.

Jak je uvedeno výše, správce daně vyhotovil dne 21. 1. 2016 pod čj. 67650/16/2302-00540-402168 listinu „Vyrozumění o změně režimu sepsaných movitých věcí“. Z jejího obsahu je patrné, že dne 27. 3. 2015 bylo pod čj. 642238/15/2302-00540-402168, vydáno rozhodnutí o výsledné ceně movitých věcí (631.000,- Kč). Správce daně tak dostál požadavkům vyplývajícím z § 225 odst. 4 daňového řádu.

Dále, podle § 221 odst. 4 daňového řádu, *správce daně stanoví rozhodnutím výslednou cenu tak, že od ceny nemovité věci a jejího příslušenství a ceny práv spojených s nemovitou věcí odečte cenu závad, které prodejem v dražbě nezaniknou. Proti rozhodnutí se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení a dražbu lze nařídit až po právní moci tohoto rozhodnutí.* Podle § 221 odst. 5 daňového řádu, *rozhodnutí o výsledné ceně správce daně doručí dlužníkovi, tomu, kdo přistoupil do daňové exekuce jako oprávněný z exekuce přerušené podle jiného právního předpisu, případným spoluvlastníkům a osobám, o nichž je mu známo, že pro ně vážnou na nemovité věci práva nebo závady s výjimkou práv a závad podle § 231 odst. 1 písm. c).*

Soud je toho názoru, že rozhodnutí o nové výsledné ceně mělo být *per analogiam* doručováno subjektům uvedeným v § 221 odst. 5 daňového řádu. Žalobce takovým subjektem nebyl, nadto nebylo zpochybněno doručení osobám v tomto ustanovení výslovně označeným. Ani tato námitka proto nebyla důvodná.

Dalším žalobním bodem bylo, že daňový řád nedává správci daně právo požadovat úhradu rozdílu mezi nejvyšším podáním ve zmařené dražbě a ceně dosažené přímým prodejem.

Vskutku, podle § 227 odst. 1 věty druhé daňového řádu platí, že platí, že vydražitel, který neuhradil nejvyšší dražební podání včas, je *povinen nahradit správci daně náklady opakované dražby a škodu, která vznikla tím, že neuhradil nejvyšší dražební podání, a bylo-li při této dražbě dosaženo nižšího nejvyššího dražebního podání, i rozdíl na nejvyšším dražebním podání; na náhradu se započte jím složená dražební jistota.*

Soud posoudil uplatněnou námitku v kontextu celého Oddílu 3 daňového řádu, který je uvozen nadpisem „Daňová exekuce prodejem movitých věcí a nemovitých věcí“.

Podle § 194 odst. 1 daňového řádu může správce daně k provedení daňové exekuce prodejem movitých věcí a nemovitých věcí nařídit a provést dražbu. A jak je uvedeno výše, podle § 214 daňového řádu platí, že *věci, které se rychle kazí, správce daně prodá mimo dražbu, a to i před právní mocí exekučního příkazu libovolnému zájemci, nejméně za polovinu zjištěné ceny.* Nemůže být pochyb o tom, že podstatou obojího, ať dražby, tak přímého prodeje, je zpeněžení věci. Soud je přesvědčen, že vzhledem k systematickému zařazení přímého prodeje do Oddílu 3 daňového řádu lze dovodit, že na dražbu věci i její přímý prodej je nutno, co do povinnosti hradit náklady a případnou škodu ve smyslu § 227 odst. 1 věty druhé daňového řádu, hledět stejně – nebylo by totiž spravedlivé přenášet na správce daně vzniklé náklady a rozdíl v ceně získané přímým prodejem, pokud původní vydražitel neuhradil nejvyšší dražební podání a věc bylo nutné, vzhledem k hrozbě jejího zkažení, prodat v přímém prodeji. Správce daně proto postupoval správně a žalobní námitka není důvodná.

Námítky uplatněné pod body 3. a 4. žaloby soud neposuzoval, neboť se týkaly dražby konané dne 9. 6. 2015. V té byl však příklep k vydražené movité věci udělen společnosti POLYCHROMATIC FINANCIAL s. r. o., nikoliv žalobci. Prvoinstanční i napadené rozhodnutí se týkaly dražby konané dne 20. 10. 2015, v níž byl příklep udělen společnosti žalobce. Této dražby se však uvedené námitky netýkaly.

Jelikož soud na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Soud neustanovoval znalce k žalobcově žádosti, neboť vzhledem k důvodům, které soud vedly k zamítnutí žaloby, by to bylo zjevně nadbytečné (žalobce se domáhal ustanovení znalce k vyjádření se k možnosti odstranění obsahu síry v naftě). Ze stejného důvodu soud neprovedl žalobcem navržené důkazy (e-mail mezi vedoucí oddělení vymáhacího FÚ pro Plzeňský kraj a společností Tankodrom Milovice s. r. o. a listiny ze dne 22. 3. 2017 a 28. 4. 2017 označené jako „Částečné poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb.). Ostatní listiny předložené žalobcem při jednání byly rekapitulovány v rámci konstatování obsahu správního spisu.

[V] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný se však tohoto práva

vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 17. ledna 2018

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.